Veckokrönika från Sverige

Specielt meddelad denna tidning genom Svensk-Amerikanska Pressbyrån i Stockholm.

Med anledning af emigrantutredningens tvenne nyss utkomna innehållsrika och intressanta volymer, den ena af första aktuarien Gustaf Sundberg, omfattande utvandringsstatistik, den andra af docenten Nils Wohlin med titeln: "Bondeklassens undergräfvande", så kan man ej underlåta att med intresse följa de yttranden, som Smålands- och Blekinges handelskammare afgifvit i fråga om de åtgärder, som böra vidtagas till emigrationens hämmande. Kammaren anser, att mycket visserligen redan blifvit gjort af staten, för att komma handeln och industrien till hjälp, ty en ytterligare utveckling af vår storindustri vore det mest effektiva medlet till ökandet af landets ekonomiska styrka och hvarigenom det bäst sättes i stånd att lämna god utkomst åt ett större antal inbyggare. Men många önskemål återstå. Inrättandet af ett särskildt departement för industri, handel och sjöfart, vore enligt handelskammarens mening, ägnadt att kraftigt befordra dessa näringar. Och för att i konkurrensen med öfriga länder kunna nå en hög utveckling menar kammaren, att vårt land behöfver: billiga penningar, billig drifkraft, billiga råmaterialier, arbetsfred, arbetsskicklighet och arbetsintensitet, god ledning såväl i tekniskt som merkantilt hänseende, billiga frakter till lands och sjös, turistskydd samt ökad afsättning i in- och utlandet. Billiga pengar hoppas kammaren vinna genom stadshypotekskassan och industrifonden, billig drifkraft genom klargörande snarast möjligt af äganderättsförhållandena i fråga om våra vattenfall, billig råmaterial genom tullfrihet å importerad råvara, för hvars tillverkning vi ej äga särskilda förutsättningar och arbetsfreden vet äfven handelskammaren råd för. Den menar att en dylik lätt kan ernås genom erforderlig arbetsaftalslagstiftning, arbetsskicklighet och arbetsintensitet genom inrättande af yrkesskolor och resestipendier för arbetare, god teknisk och merkantil ledning genom bättre utbildade verkstadsingeniörer m. m., billiga frakter genom direkta ångbåtslinier, samtrafiks- och exporttariffer' ökad afsättning genom lagstiftning mot illojal konkurrens, gynnande af svenska varor vid statens upphandlingar.

Visserligen har enligt kammarens erfarenheter, en verkligt storartad utveckling försiggått inom Sveriges handel och industri under de sista tio åren och ett mera allmänt intresse för dessa näringar har börjat göra sig gällande. En allt större procent af våra ynglingar uppfostras till att ägna sig åt näringarna och i motsats till hvad mången gång förr var fallet, börjar man genast med sin utbildning för industri och handel och öfvergår ej till dem, först efter att mer eller mindre hafva misslyckats på annat håll. Af dessa allt flera, som ägna sig åt produktivt arbete blifva många förr eller senare initiativkraftiga män med goda förbindelser. På detta sätt kunna vi äfven få ett antal större handelshus, som existera mer än en generation, hvilket är af den största betydelse för vår handel.

* * *

På tal om stora handelshus firade härom dagen grosshandlare Gustaf Adalrik Ekdahl sin 75-årsdag, hvarvid han donerade 100,000 kr. till Södertälje stad. Från Mars 1848 till Juli 1907 har han drifvit egen affär, men dessutom har han ägnat sina krafter åt Södertälje stads framåtgående. I stor omfattning har hr Ekdahl ingripit i ofvannämnda samhälles utveckling, såsom ordförande i öfver trettio offentliga institutioner, dessutom har han varit med om tjugu riksdagar och varit stadsfullmäktiges ordförande i tjugutre år och femtio år ordförande i Sveriges allmänna handelsförening.

Vidare erbjuder herr Ekdahl staden att köpa en honom tillhörig fastighet vid Mälarhamnen för 48,000 kr., hvilken köpeskilling han erbjuder sig öfverlämna till det af honom stiftade St. Ragnhilds Minne för uppförande af en uppfostringsanstalt för medellösa barn. Sådana skulle vi ha många.

* * *

Selma Lagerlöf har också donerat Hon har nämligen skänkt en summa af 5,000 kr. till en undersökning af Vermlands läns ortnamn. Förutsättning för donationen är att staten, landsting och enskilda länsinvånare skola i viss proportion bidraga till utfyllande af det för förslaget i sin helhet enligt preliminär beräkning erforderliga beloppet.

* * *

Någon som haft tillfälle att göra jämförelse mellan den norska och den svenska kvinnan påstår, att de svenska damerna böra resa till Norge för att idka studier i att kläda sig och föra sig. Men den som påstår detta har visst inte varit i U. S. A., ty där tänker jag den norska kvinnan får stryka på foten för Amerikanskans smak i klädsel och sätt att föra sig. Det där må nu vara hur som hälst, men jag trotsar hvilken nation i världen, som kan framvisa så pass modiga kvinnor som den svenska. Tänk e att ägarinnan af den Gerellska växelaffären redan fått ansökningar från öfver hundra personer till besättandet af platsen efter den mördade kassörskan, fröken Hellsten. Både manliga, men mest kvinnliga biträden ha anmält sig. Man tycks resonera som så, att samma affär omöjligen kan komma att hemsökas ännu en gång, tvärtom torde väl detta kontor vara säkrare än någonsin förut. Och på de öfriga växelkontoren i hufvudstaden har man icke brytt sig om några säkerhetsåtgärder efter det nu inträffade mordet. För öfrigt var det ju rent undantagsfall, det där med Gerells kontor, menar man. Det berodde ju bara på rummens läge. Skulle tro, att de äro säkra och duktiga nu för tiden. Men om nu herrar växelkontorsinnehafvare icke bry sig om att dra nytta af den hemska händelsen, så har den föranledt en och annan att fundera om inte prygelstraffet borde återföras och appliceras på sådana personer, som herr Anderson Ander & consortes i början af deras bana på brottets väg. Just det förnedrande i prygelstraffet skulle ovedersägligen värka mot brott, och för öfrigt är det ej straffet som vore förnedrande, men väl brottet, som drager straffet med sig. Mången vän af ordning och skick härhemma skulle gärna se, att Sverige följde Englands och Danmarks exempel, som redan återinfört prygelstraffet.

* * *

På tal om ungdom, förljudes att, på initiativ af rektor Svedelius, årets skolungdoms täflingar i vinteridrott, skola hopslås till en stor vinteridrottsfest, en "Nordiska Spelen" i smått. Det blir således täflingar för hela landet i skridsko- och skidåkning, simning och fältskjutning m. m. Täflingarna skola äga rum den 6—8 februari och börja med backlöpning på skidor i Fiskartorpets skidbacke, då de täflande delas i två klasser. Måndagen den 7 startas terränglöpningen på skidor och den 8, fettisdagen, blir en fältskjutning. Skridskotäflingar samma dag. I hastighetsåkning täfla ynglingar öfver 15 år på 500 och 1,500 meter, och pojkar under 15 år på 500 meter bana. Konståkare, såväl gossar som flickor, delas äfven efter åldergränsen 15 år. Så kommer simuppvisning i Mälarbadet och illuminationsfest i Idrottsparken och fest och prisutdelning, gymnastik, sång och musik och den eventuella nettobehållningen kommer att tillfalla skolungdomens skytteförening i Stockholm Så uppmuntra vi ungdomens idrott och sen går den svenska idrotten framåt. Svenska idrottsförbundets styrelse kommer att hos vederbörande begära anslag för anställande af en lämplig utländsk person, hvilken vore kompetent att utbilda inhemska tränare. Ja, snart nog tar Sverige priset i sport...

A. L—r.

Stockholm, den 22 jan. 1910.

UTSÄDE

Lämpligt för Vestra Canada

Önskar ni erhålla bästa möjliga skörd från er trädgård eller edra åkrar?

I så fall skrif efter 1910 års upplaga af

WESTERN SEED ANNUAL (Gratis

utgifven af

STEELE BRIGGS

Denna nya vackert illustrerade katalog är af speciellt värde för hvarje inbyggare i vestra Canada, enär vår manager är en skicklig fackman, som i många år bedrifvit praktiskt jordbruk i denna del af vårt land. Hans grundliga kännedom om de olika sädesslagen är en garanti för våra kunder.

Följ anvisningen i denna katalog rörande utsäden och såddmetoder, och ni skall ej bli besviken.

STEELE BRIGGS SEED Co. Limited

WINNIPEG, - - - CANADA

SÄTTERBLOMS HUND.

Det var söndag och fru Sätterbloms namndag.

Hr Sätterblom gick småhvisslande omkring i våningen och såg glad och belåten ut vid tanken på den lilla vackra gåfva han tänkte öfverraska sin gemål med.

Fru Sätterblom hade önskat sig ett par kanariefåglar, men då hr Sätterblom inte för sitt lif kunde tåla fågelpip, hade han i samråd med sin gode vän Johan Blomsterblad beslutat gifva fru Sätterblom en hund i stället. Det var ju också något lefvande. Blomsterblad, som hade bekanta ute på landet, lofvade att skaffa ett vackert djur.

— Jag frågar inte efter priset, hade hr Sätterblom sagt. Det skall vara ett djur, som tar sig bra ut och har en fin stamtafla.

Blomsterblad meddelade i sinom tid, att hunden var funnen och skulle komma med middagståget på fru Sätterbloms namnsdag. Blomsterblads månadskarl skulle hämta honom vid stationen och leda honom till Sätterbloms.

Det var detta hr Sätterblom med tillfredställelse tänkte på där han promenerade omkring i våningen och i smyg tittade på fru Sätterblom, som såg ledsen och förgrämd ut i tro att hr Sätterblom glömt bort hennes namnsdag och inte ämnade ge henne någon present.

Det blef middagstid, och man satte sig till bords. Det var surstek och hr Sätterblom rågade sin tallrik med denna ädla rätt. Just då han skulle lyckliggöra sig med den första smakbiten, ringde det på tamburdörren. Jungfrun gick och öppnade gaf till ett gallskrik och kom rusande tillbaka in i matsalen.

— Ihhh! skrek hon gällt och förfärad. Det var en karl, som släpote in en hund och se'n gick han sin väg.

Hr Sätterblom reste sig leende upp, bugade sig artigt för sin hustru och sade:

— Det är min lilla namnsdagspresent till dig, älskling. Du kommer nog att tycka om den, det är ett extra fi och dyrbart djur.

Och vändande sg till jungfrun tillade han:

— Vill Sofi vara snäll och locka in det rara krypet —

Orden fastnade i halsen på honom, och leendet gled bort från hans bleknande ansikte, när han i detsamma i dörröppningen fiek se en väldig grå ulmerdogg, stor som en liten häst och med blackiga ögon i hvilka hr Sätterblom trodde sig läsa bottenlös ondska.

Jungfrun gaf till ett illtjut och galloperade med svindlande fart ut i köket, hvars dörr hon med dånet af ett kanonskott smällde igen, och fru Sätterblom flög jämtota upp pa stolen och svepte ängsligt kjolarna omkring sig.

— Ohhh! snyftade han. Tänk om han bits! Eller om han har ra-a-a bies! Kör ut honom i tamburen, Jakob! Eller är — är — är du rädd??

— Rädd! sade hr Sätterblom med skallrande tänder. Rädd för en hund!

— Hvarför kör du inte ut honom då? frågade fru Sätterblom, som gjorde energiska men totalt misslyckade försök att klättra uppför kakelugnen.

— Man skall vara vänlig mot djuren och vinna deras tillgifvenhet genom godhet, förklarade Sätterblom som rest sig upp och placerat sig bakom stolen. Så-åh ja, pojken — så-åhh, vackra lilla pojken!

— Rädda stekfatet! skrek fru Sätterblom, när ulmerdoggen stor och förfärlig stegade fram mo t matbordet och lät sina lystna ögon glida öfver läckerbeterna där.

— Se här, pojken, sade hr Sätterblom med hes röst, i hvilken han sökte lägga ett helt haf af inställsam vänlighet, och kastade till hunden en köttskifva från sin tallrik. Vi vill dig så väl så —

Och när hunden gillande och uppmuntrande tittade på hr Sätterblom och menande öppnade sitt gap, slungade hr Sätterblom bit efter bit från sin tallrik ner i djupet. Därefter öfvergick han trots fru Sätterbloms jämrande protester till stekfatet, länsande det och tog sedan till det lilla förråd fru Sätterblom lagt upp på sin tallrik.

Fru Sätterblom grät hela floder i servietten.

— Men herre Gud Jakob, snyftade hon, hela vår goda middag!!

— Skall inte djuret ha mat? frågade hr Sätterblom stelt. Skall det svälta ihjäl? Eller plågadt af hunger kasta sig öfver oss och slita oss i stycken?

— Oh! Oh! Oh! jämrade sig fru Sätterblom. Alldeles säkert har han rabies.

— Ser du så'na hörntänder han har? frågade hr Sätterblom. Så så, åh ja, pojken, här är litet potatis och syltlök och ett glas öl — Smakar det inte? — Hvad i all världen skall vi hitta på, Beata?

Hr Sätterblom hade skjutit stolen mellan sig och hunden, som stod mol stilla och hungrigt smällde med käftarne.

— Behagas såskoppen? frågade Sätterblom inställsamt. Och här ha vi en skål med bakelser — så där ja, nu ha vi ingenting mer att bjuda på, tillade han och hans blodsprängda ögon flögo sökande rundt rummet, tills de stannade på fru Sätterblom.

— Du ämnar väl inte kasta också mig i gapet på vidundret? frågade fru Sätterblom misstänksamt och närvöst.

— Djuret är hungrigt, sade hr Sätterblom och sökte hålla ulmerdoggen från lifvet på sig med stolen. Jag är så liten och mager att jag i alla fall inte skulle förslå för en så glupande hunger, men du däremot — —

Hr Sätterblom log på ett sätt, som talade om stilla vansinne.

Med ett förfärligt nödrop tog fru Sätterblom sats från stolen, där hon stod och upp på buffeten, bland hvars dyrbarheter hon ställde till en fruktansvärd förödelse.

* * *

När händelsen hunnit så långt i sin utveckling, ringde grosshandlare John Blomsterblad på den Sätterblomska tamburdörren för att komma och öfvertyga sig om, att den fromma ulmerdoggen fallit i smaken.

Han ringde en gång, två gånger, tre — ingen öppnade. Inifrån hördes underliga ljud. Han lade örat till dörrspringan — det lät som nödrop.

Hr Blomsterblad ryckte upp sin väldiga nyckelknippa, slungade den med full kraft mot glasrutan i dörren, stack in armen genom öppningen, låste upp dörren och rusade in i matsalen.

Han såg sig förvånad omkring i rummet, klappade den fromme, med svansen vänligt viftande ulmerdoggen på det väldiga hufvudet, hjälpte därefter ner fru Sätterblom från hennes upphöjda plats på buffeten och vände sig sedan till hr Sätterblom för att få en förklaring.

Och hr Sätterblom förklarade sig, talade utförligt och skämtsamt om fru Sätterbloms svaga nerver och hennes uppjagade fantasi, som tagit ett snällt och beskedligt hundkreatur för ett farligt vilddjur.

Fru Sätterblom var för medtagen för att kunna säga någonting. Hon bara snyftade.

Hr Sätterblom förklarade vidare, att han för sin del redan vore mycket fästad vid det ståtliga djuret, men af hänsyn till fru Sätterlunds dåliga närver ville han afstå från det och med varm hand skänka det till vännen Blomsterblad.

Och hr Blomtserblad vandrade bort med fru Sätterbloms namnsdagspresent.

Crayon.

TELEFON FRÅN DE TYSTAS VÄRLD.

Dagen hade varit grå och disig. Tunga moln hade alltjämt jagat hvarandra i en nordöstlig riktning; men föga snö hade ändå fallit på de med isbark öfvedragna glatta och matt belysta trottoarerna. Fotvandrarna, som voro sist ute, hade för länge sedan nått sina natthärbärgen, ty tornklockan i stadens rådhus hade för en kort stund sedan slagit tolf.

I min studerkammare satt jag fördjupad i en massa från Sverige med dagens post anländ lektyr. Enligt senare eftertanke tror jag att Heidenstams "Endymion" var den bok, som för tillfället fängslade mitt sinne och min uppmärksamhet.

— Ping-ring! Ping-ring! ljöd telefonens ringklocka.

— Hvad står på? tänkte jag under det jag hastade dit för att få veta hvad som behagades, och hvem, som så i nattens timmar oroade mig.

— Hvem där? frågade jag i skåpet på väggen.

Till svar frågades det då: Är detta fredsdomare E. i Vindköping?

— Ja, mycket riktigt," svarade jag, något otålig i rösten.

— Godt! Var så hjärtans god och kom ned, snarast möjligt, till Utboms och Kronans bårhus. Det är en gammal bekant och vän, som i nattens mörker förirrat sig dit, och som nödvändigtvis för ett viktigt ärende skull måste se och tala vid dig just i natt. God ersättning utlofvas.

— Är det verklighet och inte gyckel, så kommer jag strax. Är där om en timme då, genmälde jag, ännu mera förundrad.

I en hast påtog jag min pälsfodrade rock och i tamburen mina högskaftade ytterskor, samt med en grof knölpåk af ek i handen började jag den ett par mil långa promenaden till förutnämnda bårhus.

Då jag kom fram till gatan, på hvilken det var beläget, såg jag ett matt sken uttränga från kontorets fönster.

Jag knackade på kontorsdörren, men den var låst. Jag öppnade då dörren till balsameringsrummet och trädde in, ehuru rummet var så dunkelt, att jag hade mycket svårt att urskilja de där befintliga föremålen.

På en marmorskifva i rummets bortersta hörn halflåg en medelålders man med ena handen på skifvan, under det den andra omslöt pannan. Han var klädd i en ljusgul khakidräkt, omkring midjan satt ett välfylldt patronbälte och vid hvardera sidan hängde ett par stora revolfrar. Den bredbrättade halmhatten med ena sidan uppvikt låg på en närgränsande marmorskifva.

Jag stannade innanför dörren, viss om att ett misstag på person eller plats föreläg.

Främlingen betraktade mig en stund. Så vinkade han med handen, som förut omslöt den stora, men bleka pannan.

På hans vink trädde jag närmare och med beklämdhet yttrade ett lågmäldt "God afton!"

"God afton, Herman!" svarade han, ytterligare tilläggande: "Känner du ej mera igen din egen kusin?"

"Icke är det väl du, Gunnar?" frågade jag.

"Jo, visst är det så," genmälde han med något darrande röst.

"Ja, men jag har ju idag fått ditt bref, daterat för en månad sedan i Transvaal. Hur kan du då i affon vara här? Icke har väl du så oförmodadt rymt från boerkriget?" frågades nu.

"Nej ingalunda, blott varaktig permission, och nu önskar jag att du nedtecknar hvad jag önskar att säga, sade han med en djup suck.

"Mycket gärna," svarade jag därvid upptagande ur min portfölj en kladd och penna.

Han började: "Utanför Johannisburg några mil, ligger en kraal, benämd "Svalboet". Åtta hundra fot söder därom på en liten höjd, där fem medelstora stenar ligga i fyrkant med en i centern, har jag nedgräft en järnbeslagen kista, som jag medförde från hembygden. I den skall du finna mina dagboksanteckningar från skoltiden tills i dag. Du skall äfven där finna bref från mina älskade föräldrar, från min älskade och aldrig förgätna Ellen, några tusen kronor i guld samt annat af ej så ringa värde för dig och eftervärlden. Nu vill jag, att du uppfyller min sista och enda önskan, nämligen, att snarast möjligt efter krigets slut afhämta min kista och i mitt ställe utdela penningarna och nipperna till mina i Sverige bosatta anförvanter och Ellen, men det litterära hör dig till".

Här slöt han, och i det dunkla ljuset kunde jag dock urskilja att den ljusgula dräkten å vänstra sidan af bröstet lyste karmosinröd — från hvad, kunde jag ej så noga bestämma.

"Talar jag vid dig som lefvande eller död?" frågade jag nu något bestört, och med en bäfvansfylld röst.

"Du talar vid mig ej som död, men dock ute ur världsvimlet. En skottsk husars kula löste mina jordiska band för en stund sedan, och nu känner jag mig så lätt; skild från allt hvad bekymmer heter, och fri att gå dit jag vill. Jag har mitt hem framdeles i det land, där ljuset aldrig slocknar, där sommarens värme aldrig svalnar, och där lifvets fullhet når sin höjd i nuets stund. Du och andra mina vänner och anhöriga hälsas välkomna dit då eder dag har nått sitt slut. Ännu en hälsning till de mina, från deras Gunnar, hvars jordiska omhölje skall hvila i Afrikas torrgula mull!" — —

Vid detta var han försvunnen, och rummet, som nyss var något belyst, blef alldeles mörkt. Med underliga känslor trefvade jag fatt i dörren och utkommen på gatan, där jag genast märkte att äfven kontoret var mörkt, vandrade jag nu mot hemmet.

Under hemfärden tänkte jag blott: "Är det en dröm eller lider jag af någon allvarsam sjukdom?"

Vid krigets slut besannades hans berättelse för mig — och telefonens "Ping-ring! Ping-ring!" väcker alltid underliga känslor i mitt bröst, och tanken stannar vid det karmosinfärgade khaki-beklädda bröstet och Gunnars bleka anletsdrag, där de hvilade någonstädes på den blekgula heden vid Magersfontein — allt uppoffradt för en frid och frihet, som aldrig blir bofast på jorden.

Skratt och spratt

Besökaren: — **Ha** fångarna det bra här?

Fängvaktaren: — Ja då, så bra, att di nästan alltid komma igen.

*

Omtänksamt. — Mamma, säger lille Pelle, det är nog bäst jag tar på mig mina tjockaste byxor för i dag få vi våra betyg.

*

Reflexioner. Löjtnanten: — Hvad står nr 38 Anderson och gapar efter? Hvarför skjuter han inte?

Anderson: — Jag står och funderar öfver hvad dom använde gevären till, innan krutet var uppfunnet.

*

Tacksam lifsuppgift. Lille Olle har med häpnad och afund åsett den tillfälligtvis inbjudne middagsgästens glupande aptit och huru han sätter i sig af alla framdukade delikatesser utan att han behöfver, som Elle Olle, be om lof.

Ratt som det är vänder sig den mumsande gästen till Olle och säger:

— Nå, min lille vän, hvad ska' du bli, när du blir stor?

— Främmande, svarar Olle utan betänkande.

*

Förekommande. Kunden: — En så'n drummel! Skurit af ett hörn på örat!

Barberaren: — Kanske jag ska' runda af kanterna något?

*

Han var inget ljus. I en stad kallade man en student för "Lampan". En annan student, som icke visste detta, frågade en af sina kamrater:

— Hvarför har ni gifvit honom detta namn?

Den andre: — Jo, för han är inget ljus.

*

Slagfärdig. Vid en glad middag blef en känd vitsare ombedd att komma fram med något nytt. Han gjorde så. En småkvick bordsgranne yttrade då:

— Roligt att höra, min käre bror, att i dessa dåliga fabrikstider åtminstone din vitsfabrik ej står stilla.

— Å nej, var du lugn, ljöd det obarmhärtiga svaret, ty så länge du lefver, har jag tillräckligt drift-kapital.

*

Högst märkvärdigt. En fluga hade haft den olyckan att falla ned i ett bläckhorn, som tillhörde en författare, hvilken var bekant för sin ytterst suddiga handstil. Författarens lille son räddade den olyckliga flugan och placerade henne på ett stycke hvitt papper. Sedan han en stund uppmärksamt betraktat hennes rörelser, ropade han:

Mamma, kom hit, ska' mamma få se nå'nting! Här är en fluga, som skrifver alldeles som pappa!

*

Ett skämt om Taft.

Förre presidenten Roosevelt lär vara upphofsmannen till följande anekdot på nuvarande president Tafts feta bekostnad.

Roosevelt gjorde för några år sedan en resa till Panama för att studera kanalarbetenas gång. Han färdades dit ombord på ett pansarfartyg, och under färden märkte han, att detta ständigt lutade öfver en smula åt styrbord, trots att hafvet låg alldeles lugnt och ingen blåst rådde.

Slutligen frågade han kaptenen om orsaken härtill. Kaptenen såg generad ut, men svarade efter en stunds tvekan:

Jo, saken är den, att krigsminister Taft för ett par veckor sedan for med detta fartyg, och han hade sin sofhytt på babords sida; och vi ha inte haft tid att ändra ballasten se'n dess.

*

På husbondens bästa.

Patron X. hade fått en ny dräng, en bråkmakare af värsta sort. En dag, då han varit ovettig på de andra tjänarna och grundligt klappat upp fördrängen, blef han uppkallad till patron.

— Hur kommer det till att du jämt grälar och bråkar med dina kamrater?

— Jo, de' gör jag bara för patrons räkning.

— Hur så?

— Jo, di sa', att patron va' så förfärligt trätgirig, å de' sa' ja' va osanning, å så kom vi i bråk.

— Nå det hade du ju rätt i. Men hvarför slog du fördrängen?

— Jo, han sa' att patron var snål, å de' tålde ja' inte höra, utan ja' la' honom på munnen ett par gånger.

— Det gjorde du mycket rätt i. Här har du en lapp — gå ner till förvaltaren, så får du dig en tunna råg för besväret.

— Tack, tusen tack, sade drängen. Men de sa' allt mer om patron ändå.

— Va' sa' di då?

— Jo, di sa' att patron va' så förskräckligt dum.

— Nå, hvad sa' du då?

— Ja, si de' kunne ja' ju inte preces säja nå'nting emot.

Han hade förändrats.

— Är ni den som målat den där taflan som föreställer Moses på berget Sinai? frågade en landtman en artist, som nyligen försatt staden i häpnad genom en utställning af sina oljemålningar.

— Ja, svarade artisten.

— Godt! Jag önskar att ni ville måla min far.

— Gärna, om han vill sitta några gånger för mig.

— Det kan han inte. Han är död.

— Låt mig få ett fotografi af honom!

— Det låter sig inte häller göra. Han lät aldrig fotografera sig.

— Då fruktar jag att jag måste afböja.

— Afböja? Hvarför det? Har ni inte målat Moses? Inte hade ni väl någon fotografi af honom? Och min far har inte varit död på långt när så länge som Moses. Om ni kan måla Moses, borde ni också kunna måla min far.

Artisten grep sig verket an och åstadkom ett sådant porträtt, att han ansåg det kunna tillfredställa en så originell son.

— Storartadt! utbrast denne, då han fick se porträttet. Det här går nästan öfver porträttet af Moses. Men det var märkvärdigt hvad gubben har förändrats!

Om ni lider af dålig matsmältning, förstoppning eller har dålig aptit, bör ni försöka Chamberlains Stomach and Liver tablets. Dessa piller stärka mage och lefver och underlätta matsmältningen.

Säljes öfverallt.

Den bästa tuggtobak fabricerad

Copenhagen-Snus

varar längre och lämnar en mera behaglig smak än någon annan slags tobak. Den förseglade fiberboxen af COPENHAGEN SNUS skyddar köpare mot underlägsna efterapningar och når köpare i friskt och fullkomligt tillstånd.

10c per box öfverallt

10c per box öfverallt

Om COPENHAGEN-SNUSET ej erhålles i butikerna i Edert grannskap, skola vi sända Eder en box vid emottagandet af 10c.

National Snuff Co., Limited

900 ST. ANTOINE STREET, MONTREAL. 1

NÄR NI ÖNSKAR EN GOD CIGARR, BEGÄR DÅ 1912 CIGARREN. DENNA CIGARR ÄR TILLVERKAD AF DEN BÄSTA TOBAK. FÖRSTKLASSIG I ALLA AFSEENDEN.

Prenumerera på

FREE PRESS

vestra Canadas största engelska dagliga tidning och Winnipegs ledande nyhetstidning. Dess valspråk är "frihet i handel, frihet i religion, jämlikhet i borgerliga rättigheter". Morgonupplagan kostar 50c. pr. månad, aftonupplagan 25c.pr månad. Den ägnar skandinaverna särskild nyhetsafdelning under rubriken "Scandinavian News", redigerad af C. Albin Jones.

J. D. McArthur Co., Ltd.

Cor. Higgins & Princess TEL. 5060 Winnipeg, Man.

VIRKE, FÖNSTERRAMAR, DÖRRAR ETC., ETC.

SÄLJA I PARTI OCH MINUT SÅVÄL SOM HELA VAGNSLASTER.

Northern Crown Bank

En vesterns bank för vesterns folk

Hufvudkontor Winnipeg. Auktoriseradt kapital 6,000,000

Börja ett eget sparbankskonto vid årsskiftet. Det är enda vägen till framgång. Hvarje dollar i sparbanksdeposition växer stadigt genom räntan. Vi betala ränta på alla depositioner å minst en dollar.

Filial: Hörnet af Nena och William gatorna